

Jesus vil give dig fred [Joh.20,19-31 - PDF](#)

Af Carl Fr. Wisløff - "Sådan er Jesus"

Da det nu var blevet aften den samme dag, den første dag i ugen, og disciplene holdt sig inde bag lukkede døre af frygt for jøderne, kom Jesus og stod midt iblandt dem, og han siger til dem: »Fred være med eder!«

Jesus kan gå gennem lukkede døre. Det er denne søndags evangelium.

Langfredag åbnede han Himmelens lukkede dør. Bibelen siger: Kristus kom som vor ypperstepræst, og gik gennem det større og fuldkomnere telt - med sig eget blod én gang for alle ind i helligdommen og vandt en evig forløsning. [Hebr. 9,11-12](#). Forhænget revnede, og vi har ved Jesu blod frimodighed til at gå ind i helligdommen. [Hebr. 10,19](#). Gud være lovet for dette! Påskedag åbnede han gravens lukkede dør. Døden kunne ikke holde på ham, som er livets fyrste. »Nu er Kristus opstået fra de døde som en førstegrøde af de hensøvede« [1.kor.15,20](#).

Samme dag gik han gennem den dør, som disciplene havde lukket sig inde bagved - fordi de var bange. Kunne vi kalde det frygtens lukkede dør -?

Otte dage efter er han der igen. Der var en af disciplene, der havde stængt sig inde bag tvivlens lukkede dør. Jesus vidste råd også for den dør.

Hvilket herligt evangelium!

Lad os nu allerførst se lidt nærmere på teksten, således at vi får øje på ham, som kom ind til disciplene. Hvem er han - og hvordan kom han?

Det var deres egen herre og mester, der kom. De kendte ham igen. Han kom legemligt til stede. Det var ikke bare et syn, en underfuld manifestation af en åndelig virkelighed. Nej, han var der med det samme legeme, som de fredagen før havde lagt i graven. De kunne røre ved ham, røre ved sårene i hans hænder og side.

Men det var på samme tid et forklaret legeme, de så. Jesu legeme havde fået nye egenskaber. Han kunne gå gennem lukkede døre. Pludselig var han der - og lige så pludselig var han borte igen.

Dette er vigtigt for troen. Jesus er virkelig stået op af graven. Efter ham stod en grav, som var tom. Bare ligklædeme lå der. Jesus er i bogstavelig forstand stået op fra de døde.

Det er ikke for ingenting, Bibelen taler så tydeligt om dette. For så forstår vi, at døden virkelig er overvundet. Døden, den frygtelige fjende, skal ikke have det sidste ord. For vi skal opstå, ligesom Jesus stod op.

Jesus lever i dag. Han kommer og er hos os, hvor vi så færdes på jorden. Vor Frelser er ikke bare en vismand, som har overgivet os dybe tanker og kloge leveregler - men som nu er død og borte. Han lever. Efter at have skaffet soning for vore synder, idet han døde for os, stod han sejrende op igen, og så kommer han til os gennem lukkede døre.

En sådan Frelser er det, vi har!

Lad os se på teksten en gang til. Hvad var det, han kom til dem med? Svaret er kort: Han kom med fred! »Fred være med eder!« sagde Jesus. Det var en herlig gave at få. For fred - det kendte de ikke til, som de sad der bag forsvarligt låsede døre.

Hvis nogen, som gik forbi på gaden, havde mærket sig dette hus, ville de måske have sagt: Det er da et fredeligt hus! - For der kom ikke en lyd fra dette hus. Ingen kom ud, ingen gik ind - og indefra kunne man hverken høre samtaler eller andet.

Men det var et fejlagtigt indtryk. I det hus var der ikke fred. Der var frygt. Og frygt er det stik modsatte af fred.

Der er noget vist uhyggeligt i denne tanke - et stille hus - ikke en lyd at høre - er det tomt, bor der ingen der for tiden? Men inde i huset sidder der mennesker, musestille, de tør ikke gå ud, de vover ikke at vise sig, de har knap mod til at hviske. De er bange.

Her kan man tale om, at skinnet bedrager! Netop sådan er det, mange mennesker har det. jeg tænker ikke på deres hus, men på dem selv. Facaden kan se rolig nok ud. Men inde i hjertet sidder en ræd stakkel, som ikke tør vise sig. Han er bange - bange for menneskene, bange for fremtiden, bange, når han tænker på døden og på dommen, som følger efter.

Der går mange mennesker omkring iblandt os med angst i deres inderste. Enhver sjælesørger ved det. Lægerne ved det også, de har daglig med den slags mennesker at gøre.

Måske har du, som læser dette, det netop sådan? Du bærer på en angst, som du ikke engang ved navn på, og som du ikke tør lade noget menneske se ind i.

Jesus vil give dig fred.

Bibelen taler om fred på to måder. Og det er ikke så lidt vigtigt at være klar over forskellen mellem dem. Vi læser i Bibelen om »fred med Gud« og om »Guds fred«. Er det samme sag, der er tale om her? - Jeg husker en, som stillede mig det spørgsmål for mange år siden. Han fik ikke noget godt svar i første omgang, for jeg havde ikke tænkt særlig meget over den sag.

Men det har jeg gjort senere. Og nu fik jeg svaret klart: »Fred med Gud« og »Guds fred« er ikke et og det samme.

Lad os finde nogle bibelsteder frem.

I [Rom. 5,1](#) står der: *»Da vi nu er retfærdiggjorte af tro, har vi fred med Gud ved vor Herre Jesus Kristus, ved hvem vi i troen har fået adgang til den nåde, som vi nu står i; og vi priser os lykkelige over håbet om Guds herlighed«.*

Her taler apostelen om »fred med Gud«. Og han gør det klart, at denne fred havde han ikke haft hele tiden. Han ser tilbage på en tid, da han ikke havde den. Men så skete der noget, og efter det har han fred med Gud.

Hvad var det, der skete?

Han siger ikke: En dag tog jeg mig sammen og bestemte mig for at blive en kristen - og så fik jeg fred med Gud. Han siger heller ikke: En dag havde jeg en vidunderlig religiøs oplevelse - og så fik jeg fred med Gud.

Nej, han siger: Jeg blev retfærdiggjort af tro. - Og hvad retfærdiggjort vil sige, er sagt ganske tydeligt i kapitlet foran. Dersom du har gerninger, gode nok, så de holder mål i Guds øjne, da får du lønnen hos Gud, fordi du har fortjent den. Men hvem af os har sådanne gerninger at opvise? Det har ingen. - Og apostelen fortsætter: *»Men den, som ikke har gerninger at opvise, men tror på ham, som retfærdiggør den ugudelige: ham regnes hans tro til retfærdighed.«* [Rom. 4,4-5.](#)

»Retfærdiggøre« vil sige at erklære en for at være retfærdig. Dersom du er helt og holdent retfærdig i dig selv, målt med Guds hellige lovs mål, så vil Gud erklære dig for retfærdig. Dertil er intet menneske nået.

Men der findes en anden vej. Nogle af os har af Guds ord og Guds Ånd lært at sætte vor lid til vor Herre Jesus, som er død for vore synder. Og da sker det mærkeligste af alt: Gud erklærer for Himmels domstol, at den synder, som gør dette, han er retfærdig.

Han retfærdiggør den ugudelige. Det vil sige: Han erklærer, at dette menneske, som i sig selv er en synder, han er retfærdig - for Jesu skyld.

Det var dette, apostelen havde oplevet.

Han taler om det i Galater-brevets 2. kapitel. Vi indså, siger han, at et menneske ikke bliver retfærdiggjort af lovgerninger. Det tog lang tid, før han indså dette, for han mente, han var noget så retfærdig selv - havde han ikke levet sit liv efter loven?

I Guds ords lys indså han omsider, at dette var galt. Det var en hård og streng indsigt at nå frem til.

Men der fulgte en anden indsigt efter. Guds ord og Guds Ånd viste ham, at han kunne blive retfærdiggjort - det vil sige frifundet, erklæret for at være retfærdig for Gud - ved at tro på Jesus.

Forunderlige indsigt, som skabes ved evangeliet!

»Så har også vi sat vor tro til Kristus Jesus, for at vi måtte blive retfærdiggjorte af tro på Kristus og ikke af lovgerninger.« [Gal. 2,16](#).

Det var dette, der skete med ham. Og så fik han fred med Gud.

Før var der ingen fred mellem ham og Gud. »De gudløse har ingen fred,« siger Herren. [Esaj. 48,22](#). Men da han kom til tro på Jesus, fik han fred.

»Fred med Gud« er den tilstand af fred, som hersker mellem Gud og de mennesker, som er frelst ved troen på Jesus. Gud tilregner dem ikke deres synder, men tilgiver dem synderne og ser på dem som sine kære børn - han elsker dem for Jesu skyld.

»Fred med Gud« er ikke i første række en sjælstilstand, en følelse af at eje fred. »Fred med Gud« er selve tilstanden af fred. Der hersker ikke krig længere, men fred. Freden er sluttet på grundlag af Jesu Kristi opgør med Gud på synderes vegne, da han gjorde sig til deres stedfortræder og tog straffen på sig.

Den, som ved omvendelse og tro flytter ind i denne pagt, han bliver retfærdiggjort ved troen og har så fred med Gud.

- »Guds fred, som overgår al forstand« - det taler apostelen om i [Fil. 4,7](#). Her tænker han på oplevelsen af fred - erfaringen af at stå i fredsforhold til Gud for Jesu skyld. Det er en vidunderlig fred, som »overgår al forstand«. Den kan bevare vore hjerter og vore tanker i KristusJesus.

Jesus kommer til fredløse mennesker med fred. Han ville så gerne give den til alle.

Det første, som da må ske med dig, du, som er fredløs og ved, at du ikke hører Gud til, det er, at du tager din tilflugt til Jesus, så du bliver retfærdiggjort. Dine synder bliver tilgivet, Jesu egen retfærdighed bliver dig tilregnet, og du står for Gud ren og retfærdig, som om du aldrig havde syndet. - Sådan står der i Pontoppidans gamle Katekismus-forklaring, og det er sandt.

En kristen oplever ikke freden lige stærkt til enhver tid. Der kan komme skyer, som skjuler solen. Der kan komme tider, hvor man ingen følelse har af noget, som har med Gud at gøre.

Grunden hertil kan ligge i os selv, og sådan er det nok som regel. Da må en kristen granske sig selv og se til, at der ikke er kommet nogen uopgjort synd ind mellem Gud og ham. For dette er farligt, det kan koste dig din evige frelse. Se til at få sagen gjort op med Gud!

Men det kan også ske, at Gud ligesom trækker sig tilbage, så du ingen følelse har af at eje Guds fred. Han lader os undertiden opleve sådanne tider, han vil prøve vor tro.

Denne oplevelse har alle Guds venner haft. Nogle ofte, andre mere sjældent. Men det ser ikke ud til, at nogen går helt fri.

Er du i en sådan tilstand af kulde og mørke, da skal du tænke meget på, hvad det er at have fred med Gud. For det første og vigtigste er jo, at vi står i denne tilstand af fred. Det, som afgør hele sagen er, om der råder fred mellem Gud og dig - for Jesu skyld. Du har jo sat din lid til ham.

»Fred være med jer!« sagde Jesus. Og Johannes fortsætter: »Idet han sagde det, viste han dem både sine hænder og sin side«.

Hvorfor gjorde han det?

Vel først og fremmest, for at de skulle se, at det virkelig var ham selv, der stod midt iblandt dem. De så, at det var ham.

Men får man set lidt mere på ordene, får de også en anden betydning. Jesus siger »fred«, og så viser han dem de grufulde sår, han havde fået på korset. Det er, som vil han sige: Her kan I se, hvad det har kostet mig at give jer fred. Her ser I den pris, jeg har betalt.

Det var ingen let sag for Jesus at udvirke fred med Gud. Det kostede ham en pinefuld død på korset under Guds vrede.

Glem aldrig det!

Nogle vil gøre det til, at Gud aldrig var vred for vore synders skyld - korset var bare en demonstration af Guds kærlighed, siger de.

Men da taler sårene i Jesu hænder, fødder og side et andet sprog. Se her, siger Jesus, her kan I se, hvad der måtte til, for at I skulle få fred med Gud.

Endnu en ting får vi lys over her.

Jesus siger: »Fred være med jer!« og så lod han dem se sårene i hænder og fødder og side. Det er, som om han vil sige: Se her, så vil du forstå, hvad der er din fred. Her er grunden, du kan stå på. Her er tilflugtsstedet, du kan ty til - her er din fred!

Se ikke på verden, der er ingen fred.

Se ikke på din egen religiøsitet, dine egne åndelige oplevelser eller din egen indsats i tjenesten for Gud. Se ikke på noget af dette, om du vil fatte, hvad fred med Gud er. Du finder den her, hos ham.

»Da blev disciplene glade, fordi de så Herren.« - Ja, det er kristenlivets glæde at se ham - han, som er vor fred.

(Afsnit af Carl Fr. Wisløff fra "Sådan er Jesus" - Dansk Luthersk Forlag 1980 - Shafan 07-04-14)